

Arrest

nr. 346 312 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
 Sint-Corneliusstraat 28
 3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 juni 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 23 mei 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 23 mei 2025 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 17 april 2008 toe op het Belgische grondgebied en diende op diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 21 april 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 24 september 2009 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 24 september 2009, nr. 31 937).

1.3. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid trof op 16 oktober 2009 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinqües*).

1.4. Verzoeker diende op 23 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid trof op 11 augustus 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag ongegrond werd verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 23 november 2015 (RvV 23 november 2015, nr. 156 814).

1.6. Verzoeker diende op 12 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.7. Verzoeker diende op 17 december 2012 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal trof op 26 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 26 juni 2013 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 26 juni 2013, nr. 105 935).

1.9. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie trof op 4 maart 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinqües*).

1.10. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie trof op 26 mei 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.6. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.11. Verzoeker diende op 29 september 2014 opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 21 december 2016 een beslissing waarbij de in punt 1.11. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 8 april 2021 (RvV 8 april 2021, nr. 252 311).

1.13. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 21 december 2016 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.14. Eerste verzoeker trad op 6 mei 2019 te Vedi (Armenië) in het huwelijk met tweede verzoekster.

1.15. Op 21 februari 2020 werd verzoekers' dochter M.M. geboren te Bornem en op 23 november 2021 werd daar ook hun dochter A.M. geboren.

1.16. Verzoekers dienden op 19 maart 2020, 3 januari 2022 en 5 februari 2024 verzoeken in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.17. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 13 september 2021, 20 juni 2023 en 12 juni 2024 beslissingen waarbij de in punt 1.16. bedoelde aanvragen om machtiging tot verblijf telkens onontvankelijk werden verklaard met bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Het beroep tegen de beslissingen van 20 juni 2023 werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 15 april 2024 (RvV 15 april 2024, nr. 304 714) en het beroep tegen de beslissingen van 12 juni 2024 werd verworpen bij arrest van 31 januari 2025 met nr. 320 999.

1.18. Verzoekers dienden op 23 oktober 2024 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.19. De gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 23 mei 2025 een beslissing waarbij de in punt 1.18. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond

van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers werden hiervan op 5 juni 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.10.2024 werd ingediend en geactualiseerd werd op 12.11.2024, 03.12.2024, 12.12.2024, 13.12.2024, 01.02.2025, 17.03.2025 en 03.04.2025 door :

A.(…), A.(…) (R.R. (…))

Geboren te (…) op (…)

+ partner: M.(…), A.(…) (R.R. (…))

Geboren te (…) op (…)

+ 2 minderjarige kinderen:

- M.(…), M.(…) (R.R. (…)), geboren te (…) op (…)

- A.(…), M.(…) (R.R. (…)), geboren te (…) op (…)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 17.04.2008 diende de heer A.(…) een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 24.09.2009 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 17.12.2012 diende hij een tweede VIB in. Deze werd op 28.06.2013 afgesloten met een weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het RVV. De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 5 maanden voor het eerste VIB en iets meer dan 6 maanden voor het tweede VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkenen verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf hebben ingediend. Zo diende meneer een 9ter in op 23.10.2009. Deze werd afgesloten als zijnde ongegrond op 11.08.2011. Hij diende in eigen naam nog tweemaal een 9bis in, dit respectievelijk op 12.11.2012 en 29.09.2014. Beiden werden onontvankelijk verklaard, dit op 26.05.2014 en 21.12.2016. Als gezin dienden ze 3 aanvragen op grond van art. 9bis in, dit op 19.03.2020, 03.01.2022 en 05.02.2024. Ze werden alleen onontvankelijk verklaard, dit op 13.09.2021, 20.06.2023 en 12.06.2024.

Betrokkenen halen een langdurig verblijf aan in België. Echter, betrokkenen kregen een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV). Voor de heer A.(…), was dit op 16.10.2009, 04.03.2013 en 21.12.2016. Voor het gezin was dit op 13.09.2021, 20.06.2023 en 12.06.2024. Het principe wordt gehanteerd dat de verzoekende partij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij alles in het werk dienden te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen, dat zij bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen dienden te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven, dat de bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven dus niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar zij zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Betrokkenen verwijzen naar een lang legaal verblijf. Echter, betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie (AI) geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een VIB nog in behandeling is. Het feit dat zij gedurende een bepaalde tijd in het bezit waren van een AI of een geldig verblijf voor de procedures 9ter/9bis, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf.

De advocaat van betrokkene haalt een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar of 5 jaar aan waarbij de procedure voor de Raad van state en/of regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Wat betreft de regularisatieprocedures, het kan de instanties niet kwalijk genomen worden dat ze de tijd nemen een dossier grondig te bestuderen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9bis en 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf.

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen in België zijn geboren. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verklaren dat hun kinderen hier naar school gaan. Echter, kinderen jonger dan 5 jaar zijn in België niet school- en/of leerplichtig. Verder, het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen verklaren dat de kinderen de Armeense taal quasi niet kennen. Echter, dit lijkt erg onwaarschijnlijk. Er mag worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen verklaren dat de kinderen het schrift uit hun thuisland niet machtig zijn omdat ze in België naar school gaan en dat dit een buitengewone omstandigheid is omdat ze niet in staat zijn om dan het Armeens/Russisch onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land, waarbij ze verwijzen naar het arrest nr. 181.193 van 24.01.2017 van de RVV. Bovendien vermelden betrokkenen dat de kinderen geen enkele notie hebben van de Armeense of Russische taal en enkel Nederlands spreken. Echter, de kinderen van betrokkenen zijn inmiddels 5 en 3 jaar oud en hebben nog niet leren schrijven. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat ze het schrift uit het thuisland niet zouden kunnen aanleren dankzij hun jonge leeftijd. Bovendien kan ervan uitgegaan worden dat betrokkenen zelf wel onderwijs hebben genoten in Armenië, waarbij ze het Armeens en/of Cyrillisch schrift machtig moesten zijn. Het lijkt dan ook aannemelijk dat betrokkenen hun kinderen, met een jonge leeftijd, zouden kunnen ondersteunen bij het aanleren. Bovendien mag ervan uitgegaan worden dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Wat de verwijzing naar het arrest nr. 181.193 van 24.01.2017 van de RVV betreft, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog is met degene waaraan zij refereren. In het aangehaalde arrest wordt immers gesproken over het Russisch schrift en Russisch onderwijssysteem, hetgeen verschilt van het Armeens. Ook wordt erin verwezen naar kinderen die heel hun leven in België school hebben gelopen. De kinderen van betrokkenen gaan momenteel enkel naar de kleuterschool.

Wat de bewering betreft dat de belangen van de kinderen van betrokkenen geenszins gebaat zijn bij het terug naar Armenië moeten om daar een machtiging tot verblijf in te dienen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de kinderen geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst van de kinderen betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is.

Wat de verwijzing naar art. 22bis Grondwet betreft, dient er opgemerkt te worden dat een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze betekent dat dit tegen de belangen van de kinderen is. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat de kinderen, in de nabijheid van hun ouders, niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen. Bovendien zijn de ouders de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen en bijgevolg is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. Een schending van art. 22bis van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructies van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van

behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F, RVV arrest 229048 van 20.11.2019).

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen verwijzen in hun aanvraag naar de uitspraken van voormalige staatssecretaris dhr. Theo Francken en voormalig minister voor Asiel en Migratie, mevrouw De Block. Echter, allereerst merken we op dat noch dhr. Francken noch mevrouw De Block nog bevoegd zijn voor de materie Asiel en Migratie, waardoor betrokkenen zich dan ook niet nuttig meer kunnen beroepen op hun uitspraken. Bovendien konden betrokkenen in geen geval aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken en voormalig minister Maggie De Block enige rechtmatige verwachting ontleen dat zij dan geen buitengewone omstandigheden zouden moeten aantonen of dat in hun specifieke situatie dan buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend (RVV, arrest 230367 van 17 december 2019). Tot slot, de Staatsecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkenen aanhalen waarom zij, in die context, een verblijfsmachtiging zou moeten verkrijgen, nl. hun integratie en tewerkstelling, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Immers, de elementen betreffende de integratie (een onafgebroken verblijf voor meneer sinds 2008 en voor mevrouw sinds 2020, dat ze vloeiend Nederlands spreken, de duurzame sociale bindingen, dat ze in hun eigen levensonderhoud voorzien, dat ze hier hebben gewerkt, de grote vrienden- en kennissenkring, hun verinnerlijking van de taal – zeden en gewoonten, dat ze zich de Belgische samenlevingsnormen eigen hebben gemaakt, de school- en integratieattesten, de getuigenverklaringen, het beperkt uittreksel van de gegevens van een geregistreerde entiteit rechtspersoon, documenten over N. G., de aanslagbiljetten, de balans 2023, het overzicht werknemers, RC actief 2023 en 2024, RV passief 2024 en 2023en laatste kwartaal, de tussentijdse balans, de foto's, de bewijzen scholing, de attesten OCMW, de betalingen aan de school, diverse betalingen, de facturen Fluvius water en elektriciteit, de inschrijving aan de kleuterbasket)) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Voor wat hun tewerkstelling betreft, dient er opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun (asiel)procedures niet waren afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien.

Het feit dat de heer A.(...) tewerkgesteld was als zelfstandige, personeel tewerkstelt en RSZ en BTW betaalt alsook belastingen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn (asiel)procedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de (asiel)procedures werden afgesloten vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Betrokkene wist dat hij bij een negatieve beslissing inzake zijn (asiel)procedures het grondgebied diende te verlaten. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien in illegaal verblijf. Bovendien geeft hij zelf aan bestuurder te zijn samen met zijn broer. Niets weerhoudt zijn broer ervan de zaken verder te behartigen terwijl betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen in het land van herkomst. Ze kunnen contact houden met de moderne communicatiemiddelen om samen het bedrijf verder te runnen. Indien betrokkene toch een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zijn verblijf in België noodzakelijk is om het bedrijf mee te helpen uitbouwen, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen halen aan uit hun herkomstland gevlucht te zijn omwille van problemen en dat zij vrezen voor verstoting en discriminatie omwille van het toebehoren tot een kwetsbare groep indien zij zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen problemen hebben in het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien is mevrouw tot tweemaal toe vrijwillig teruggekeerd naar het land van herkomst. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen halen aan dat hun verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden. Echter; de loutere verwijzing naar de internationale

mensenrechtenverdragen/EVRM vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan welke rechten zouden geschonden worden indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Vervolgens verwijzen betrokkenen naar de actuele toestand van het land, meer bepaald de situatie in Nagorno-Karabach, de zware vijandelijkheden die plaatsvinden nabij deze contactlijn. Betrokkenen halen aan dat alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk worden afgeraden. Betrokkenen halen ter staving van deze beweringen verschillende nieuwsartikels, opiniestukken en rapporten aan en verwijzen naar de diplomatie website van buitenlandse zaken. Het louter inroepen van nieuwsartikels, opiniestukken en rapporten die op een algemene wijze melding maken van een conflictsituatie, volstaat niet om te staven dat iedereen onderdaan van dat land een risico loopt slachtoffer te worden van een onveilige situatie aldaar. Dit kan niet worden aangezien als een buitengewone omstandigheid daar deze artikels gaan over de algemene toestand in Nagorno-Karabach en bij uitbreiding in Armenië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat dit op hun betrekking zou hebben. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op hun minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren. Het louter inroepen van artikels die op algemene wijze melding maken van een conflictsituatie in het land waarvan betrokkenen de nationaliteit dragen of waar zij een machtiging tot verblijf moeten indienen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat de verwijzing naar de diplomatie website betreft, ook dit kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen aangezien zij verklaren van Armeense Nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist zijn. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen. De terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere nietessentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr. 251314 van 22.03.2021). Er dient bovendien opgemerkt te worden dat betrokkenen zich niet naar de regio Nagorno-Karabach hoeven te begeven. Zij kunnen terugkeren naar hun herkomstregio of zich binnen het land vestigen alwaar zij dit willen in afwachting van de uitkomst van hun aanvraag zonder dat er verwacht wordt dat zij naar Nagorno-Karabach afreist. Dit kan bijgevolg tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat het onwenselijk zou zijn om hen in dit stadium van hun integratie gedwongen terug te laten keren naar Armenië, welke voor hen en trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten (BGV). Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet dat de banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Betrokkenen beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zijn, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken en te concretiseren op welke wijze zijn integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV-arrest nr. 228193 van 29.10.2019). Betrokkenen leggen tevens geen bewijzen neer dat een terugkeer een trauma zou betekenen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan geen toekomst te hebben in Armenië en dat er geen systemen voorhanden zijn om hen op te vangen na hun jarenlange afwezigheid. Ook zouden ze geen banden meer hebben met Armenië. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 23 jaar in Armenië en zijn tevens teruggekeerd nadien in 2015. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat mevrouw bij hun VIB dd. 24.08.2020 aanhaalde een moeder en zus te hebben in Armenië, met wie ze regelmatig contact heeft. Betrokkene toont niet aan dat haar familieleden niet meer in Armenië zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkenen vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkenen dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kunnen verkrijgen in hun land van herkomst, kunnen zij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Hierdoor kan de bewering dat er geen systemen voorhanden zijn om betrokkenen op te vangen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan geen officiële inschrijving meer te hebben in het land van herkomst, geen woon en/of verblijfplaats evenmin als subjectieve rechten. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat zij zich niet terug in regel kunnen stellen met de administratieve gebruikelijkheden in het land van herkomst. Temeer daar betrokkenen in het bezit zijn van een geldig Armeens paspoort, afgeleverd door de Armeense autoriteiten ondanks hun afwezigheid uit Armenië. Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen officiële inschrijving kunnen bekomen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan waarom zij zich niet kunnen richten tot de Armeense ambassade te Brussel om via een eenvoudige contactname te informeren naar de nodige uit te voeren administratieve stappen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 23 jaar in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Betrokkenen verklaren geen enkele band meer te hebben met het thuisland. Echter, betrokkenen maken het niet aannemelijk dat ze geen enkele band hebben met Armenië. Betrokkenen zijn er namelijk geboren en deels opgegroeid. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 23 jaar in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf dienen in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hen zouden toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Moskou te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Rusland. Zij dienen zich enkel naar Rusland te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar Armenië om daar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Bovendien merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou is gebleken dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Er wordt namelijk aanvaard dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post kunnen worden verstuurd, via VFS Global. Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou. Het feit dat er aldus geen diplomatieke post in Armenië is, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien valt niet in te zien waarom betrokkene, via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade in Moskou, niet zou kunnen informeren naar de voorwaarden om als Armeense onderdanen aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen (RVV, arrest 237610 van 30.06.2020).

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat een aanvraag via de diplomatieke post weinig zin heeft. Echter, dit is geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armenen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Betrokkenen verwijzen naar de RVV-arrest nr. 222.504 dd. 12.06.2019 waarbij gesteld wordt dat dat er niet concreet wordt ingegaan op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Echter het indienen van onderhavig aanvraag om machtiging tot verblijf kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Bovendien moeten betrokkenen dit toepassen op de eigen situatie. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verklaren dat Dienst Vreemdelingenzaken het onwettig verblijf heeft gedoogd, welke als een buitengewone omstandigheid gezien kan worden en verwijst naar RVV nr. 234.621 dd. 30.03.2020. We herhalen nogmaals dat het aan betrokkenen is om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht. Betrokkenen hebben echter op 16.10.2009, 04.03.2013 en 21.12.2016 (voor de heer A.) en op 13.09.2021, 20.06.2023 en 12.06.2024 (voor het gezin) een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen waarin hen geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevonden. Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf

gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven.

Betrokkenen halen aan dat er een schending zou zijn van art. 8 EVRM indien ze dienen terug te keren naar het land van herkomst omdat de broer van meneer A.(...) in België over ene legaal verblijf zou beschikken. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van zichzelf en/of documenten van een werk van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Het is aan betrokkenen om een begin van bewijs te leveren. Bovendien, de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Vervolgens verwijzen betrokkenen naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat zij blijf zouden kunnen geven van een privéleven in België. Echter, uit de bijlagen en toegevoegde stukken is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen ruim 23 jaar in Armenië hebben verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Betrokkenen verwijzen naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en roepen het gelijkheidsbeginsel in. Dit vormt echter geen buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Betrokkenen verwijzen naar de RvS 202.208 dd. 22.03.2010. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Tot slot, het indienen van onderhavig aanvraag om machtiging tot verblijf kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Betrokkenen halen aan dat Dienst Vreemdelingenzaken geen onontvankelijkheidsbeslissing kan nemen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak vernietigd werd. Echter, in het administratief dossier van betrokkene is er geen ongegronde beslissing terug te vinden op grond van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis. De ongegronde beslissingen betroffen een aanvraag op grond van art. 9ter, welke in 2011 genomen werden. Het is aan betrokkenen om nieuwe bewijzen voor te leggen. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, er mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat. Hiervoor verwijzen zij naar het Arbitragehof en een arrest. Verder halen zij aan dat wij moeten onderzoeken of een langdurig verblijf een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Echter, betrokkenen hebben niet aangehaald of hun ouders in België verblijven en dit blijkt niet zo te zijn uit het administratief dossier. Wat betreft de broer van meneer, betrokkenen tonen niet aan dat hij niet naar Armenië zou kunnen terugkeren om op bezoek te gaan. Ook tonen ze niet aan waarom een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen niet mogelijk zou zijn. Het is aan betrokkenen om een begin van bewijs te leveren. Dit kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Tot slot is er in hoofde van dit gezin geen onmogelijkheid tot terugkeer.

Betrokkenen verwijzen naar de RvS nr. 157.452 dd. 10.04.2006 waarbij gesteld wordt dat juridisch niet-afdwingbare instructies niet soms wel gevolgd mogen worden door de administratie en dan weer niet, zonder bijkomende uitleg. Echter, we herhalen hierbij dat het aan de betrokkenen is om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Tot slot, het indienen van onderhavig aanvraag om machtiging tot verblijf kan geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

De advocaat van betrokkenen haalt tevens aan dat zijn cliënten bereidwillig zijn om op eerst verzoek nadere inlichtingen te verstrekken schriftelijk dan wel mondeling. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Bijkomende stukken werden echter wel meegenomen in de beslissing.

Betrokkenen verzoeken expliciet om te worden gehoord door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen indien Dienst Vreemdelingenzaken deze aanvraag zou afwijzen, waarbij er verwezen wordt naar de administratieve hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Echter, deze Commissie vormde een onderdeel van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en vormde aldus een deel van het engagement van de toenmalige regering. We merken echter op dat deze instructies vernietigd werden door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kunnen betrokkenen zich dus niet meer nuttig beroepen op de Commissie voor Advies. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

De overige aangehaalde elementen (een onafgebroken verblijf voor meneer sinds 2008 en voor mevrouw sinds 2020, dat ze vloeiend Nederlands spreken, de duurzame sociale bindingen, dat ze in hun eigen levensonderhoud voorzien, dat ze hier hebben gewerkt, de grote vrienden- en kennissenkring, hun verinnerlijking van de taal – zeden en gewoonten, dat ze zich de Belgische samenlevingsnormen eigen hebben gemaakt, de school- en integratieattesten, de getuigenverklaringen, het beperkt uittreksel van de gegevens van een geregistreerde entiteit rechtspersoon, documenten over N. G., de aanslagbiljetten, de balans 2023, het overzicht werknemers, RC actief 2023 en 2024, RV passief 2024 en 2023 en laatste kwartaal, de tussentijdse balans, de foto's, de bewijzen scholing, de attesten OCMW, de betalingen aan de school, diverse betalingen, de facturen Fluvius water en elektriciteit, de inschrijving aan de kleuterbasket) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

1.20. De gemachtigde van de minister trof op 23 mei 2025 eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan eveneens op 5 juni 2025 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(...)

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A(...), A(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouder volgen.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties aangezien het voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen:

"(...)

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M.(...), A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

en dat dient vergezeld te worden van haar 2 minderjarige kinderen:

- M.(...), M.(...), geboren te (...) op (...), Armenië

- A.(...), M.(...), geboren te (...) op (...), Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouder volgen.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties aangezien het voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat ze niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. Op 22 december 2025 maakten de verzoekende partijen bijkomende documenten over aan de Raad die dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen, waaronder een attest betreffende de zwangerschap van tweede verzoekster en bewijzen van lidmaatschap van de kinderen van een gymnastiek- en dansclub.

2.3. De Raad merkt op dat nergens in de vreemdelingenwet of in het procedurereglement (PR RvV) voorzien is dat de verzoekende partijen in het kader van de annulatieprocedure bijkomende documenten kunnen overmaken zonder dat zij hiertoe door de griffie worden uitgenodigd. Bijgevolg dienen deze documenten uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, thans de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verzoekers stellen hierbij het volgende:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen.

Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

Verwerende partij heeft verzoekster haar aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 16/04/2025 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekster heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op “humanitaire redenen”.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker en zijn actuele toestand.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet laat alleen toe om een 9bis-aanvraag in België in te dienen bij buitengewone omstandigheden, zoals het onmogelijk of zeer moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst.

Verzoeker stelde in zijn initieel verzoekschrift het navolgende omtrent de buitengewone omstandigheden:

"Allereerst kunnen verzoekers de aanvraag niet richten vanuit het land van herkomst om reden dat verzoeker een zelfstandige activiteit uitbaat in het Rijk de welke verzoeker opgestart is tijdens zijn legaal verblijf. Verzoeker biedt aldus een meerwaarde aan de Belgische samenleving en economie; verzoeker stelt personeel te werk, betaalt RSZ, BTW en belastingen. Dit is een cruciaal element welke zomaar buiten spel kan worden geplaatst. Verzoeker is bestuurder (samen met zijn broer van onderneming N. G., een BV de welke verzoeker is opgestart tijdens een legaal verblijf. Verzoeker dient als bestuurder zijn volledige verantwoordelijkheid op te nemen van zijn BV en kan zijn BV niet zomaar in het ongewisse laten en voor maandenlang naar Armenië verhuizen om de aanvraag via al daar Rusland in te stellen."

De DVZ moet gemotiveerd aantonen dat die omstandigheden ontbreken. Louter stellen dat verzoeker "kan terugkeren en via communicatie verderwerken" is ontoereikend.

Het staat immers buiten kijf dat verzoeker een bedrijfsactiviteit uitoefent in België dat opgestart is gedurende zijn legaal verblijf dit element wordt niet betwist door de verwerende partij.

In RvV 300.267 (18-1-2024) oordeelde de Raad dat DVZ niet volstaat met algemene veronderstellingen, zoals "persoon had persoonlijke keuzes" (bv. huis kopen), zonder concrete motivering.

In RvV 7-3-2025 (bericht) bevestigde het college dat ook gezags- en ontwikkelingsfactoren (zoals economisch engagement) meegewogen moeten worden. De hoge drempel voor buitenlandse aanvraag geldt niet wanneer verlies van binding met België (studie, gezinsleven, bedrijf) een factor vormt.

Toegepast op de concrete situatie van verzoeker: zijn langdurig bedrijf, employees, economische bijdrage + onderwijs/gezinsleven wijzen op blijvende binding die humanitaire regularisatie rechtvaardigt. Deze elementen werden onder geen enkel beding nader onderzocht en gemotiveerd door verwerende partij.

De DVZ rechtvaardiging ("leiden via afstandscommunicatie") is in strijd met de RvV-eisen: er is geen bewijs dat zelfs met afstand leiding mogelijk is bij een complexe structuur, noch dat de onderneming in afwachting van verblijf geen schade lijdt. Dit is dus onvoldoende gemotiveerd.

Verzoeker verblijft reeds lange tijd in België 17 jaar en heeft tijdens zijn legale verblijf een onderneming opgericht. Hij fungeert als zaakvoerder en aandeelhouder van een bloeiende vennootschap die actief bijdraagt aan de Belgische economie en tewerkstelling genereert. De onderneming vereist een actieve en dagelijkse leiding. DVZ erkent niet dat deze reële aanwezigheid in België essentieel is voor het behoud van deze economische activiteit.

DVZ stelt in zijn beslissing dat verzoeker zijn onderneming ook zou kunnen blijven leiden vanuit het buitenland, met behulp van moderne communicatiemiddelen en afgevaardigde medewerkers. Verzoeker stelt echter dat dit praktisch en zakelijk onmogelijk is, gelet op de aard van zijn takenpakket en verantwoordelijkheid.

Volgens artikel 9bis Vreemdelingenwet kan een aanvraag tot verblijf worden toegestaan op grond van "buitengewone omstandigheden" die het onmogelijk maken om een machtiging tot verblijf in het land van herkomst aan te vragen. De beoordeling moet gebeuren op basis van een evenwichtige belangenafweging, met inachtneming van de specifieke individuele situatie.

In dit geval zijn de volgende omstandigheden relevant waarmee DVZ geen rekening heeft gehouden:

- Het bedrijf werd opgericht tijdens een legaal verblijf, wat niet wordt betwist door DVZ;
- Verzoeker draagt de volledige verantwoordelijkheid voor de dagelijkse leiding;
- Het bedrijf is economisch rendabel en biedt werkgelegenheid aan meerdere personen;
- Er is sprake van een langdurige sociale en economische integratie in België.

Deze omstandigheden zijn cumulatief en uitzonderlijk van aard.

DVZ stelt dat de verzoeker zijn onderneming vanop afstand kan leiden. Deze redenering is onvoldoende concreet en niet gemotiveerd, zoals vereist volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er is een onvoldoende individuele motivering

RvV nr. 300.267 van 18 januari 2024:

“De loutere vermelding dat verzoeker zich terug kan begeven naar zijn land van herkomst zonder de feitelijke en concrete weerslag hiervan op zijn situatie te analyseren, is ontoereikend en schendt de motiveringsplicht.”

In casu negeert DVZ de zakelijke realiteit dat een bloeiend bedrijf met klanten, leveranciers en personeel niet op afstand kan worden geleid zonder schade aan de onderneming toe te brengen. Er wordt geen enkele concrete analyse gemaakt van de complexiteit of onmisbaarheid van de rol van verzoeker.

Er is ook totaal geen waardering van economische en maatschappelijke verankering door de DVZ.

RvV nr. 179.128 van 21 juni 2016:

“De Raad erkent dat het duurzame karakter van een onderneming, het creëren van werkgelegenheid en economische meerwaarde in het voordeel van de Belgische samenleving elementen zijn die in het kader van artikel 9bis moeten worden meegewogen.”

DVZ faalt erin deze maatschappelijke bijdrage in overweging te nemen. De suggestie dat een onderneming ‘eventueel op afstand kan worden geleid’ minimaliseert ten onrechte de realiteit van bedrijfsmatige verantwoordelijkheid.

De oprichting tijdens legale verblijf is relevante omstandigheid waarmee de DVZ geen rekening heeft gehouden.

RvV nr. 231.432 van 8 februari 2022: “De Raad stelt vast dat de betrokkene tijdens legaal verblijf zijn maatschappelijke activiteit heeft opgebouwd, wat een indicatie vormt van duurzame integratie en relevant is bij de beoordeling van de aanvraag.”

Deze uitspraak ondersteunt de stelling dat activiteiten aangevat tijdens legaal verblijf zwaarder moeten doorwegen. DVZ erkent dit feit, maar trekt daaruit geen gevolg.

Conclusie:

- *De onderneming werd opgericht tijdens legaal verblijf → indicatie van duurzame integratie.*
- *De onderneming is levensvatbaar, biedt werkgelegenheid en vereist dagelijkse opvolging.*
- *De suggestie van DVZ dat leiding op afstand volstaat is louter hypothetisch en onvoldoende gemotiveerd.*
- *Rechtspraak (RvV 300.267, 179.128 en 231.432) wijst op de plicht tot individualisering en evenredige beoordeling, die DVZ heeft miskend.*
- *Verzoeker stelde in zijn verzoekschrift ab initio dat:*

“Dat ten vijfde in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Bovendien verwijzen verzoekers expliciet naar:

<https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/rusland/reizen-naar-rusland-reisadvies/laatste-update-rusland>

Alle reizen naar de gehele Russische Federatie worden afgeraden.”

Zij wijzen expliciet op hun beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van hun visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoekers.

Verzoeker is een Armeense staatsburger; zijn kinderen en de moeder van hen zijn ook Armeense staatsburgers die sinds geruime tijd in België gevestigd zijn. Zij hebben immers geen wettig verblijf in een ander land. Volgens de beslissing van de DVZ zouden zij hun aanvraag (in concreto verzoeker) kunnen indienen bij de Belgische ambassade in Rusland, hetgeen volgens verzoekers juridisch en feitelijk onjuist is.

Volgens vaste rechtspraak, waaronder RvV nr. 133.077 van 20 februari 2015, is het aan de DVZ om bij een onontvankelijkheidsbeslissing zorgvuldig na te gaan of de betrokkene daadwerkelijk toegang heeft tot een Belgische diplomatieke post in het buitenland.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in meerdere arresten (o.a. RvV nr. 245.117 van 30 november 2020 en RvV nr. 231.809 van 27 januari 2020) geoordeeld dat het loutere bestaan van een Belgische ambassade in een derde land geen bewijs is van de feitelijke en juridische mogelijkheid om daar een aanvraag in te dienen.

Aangezien verzoekers niet wettig in Rusland verblijven en niet beschikken over de vereiste toelating of visum om daar een aanvraag in te dienen, kunnen zij zich niet tot de Belgische ambassade aldaar persoonlijk wenden. De redenering van de DVZ is derhalve onzorgvuldig en leidt tot een onterechte ontvankelijkheidsbeslissing.

In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 245.117 van 30 november 2020 werd vastgesteld dat de gemachtigde geen correct onderzoek had verricht naar de buitengewone omstandigheden, met name of het langdurig verblijf van de verzoeker in België een belemmering vormde voor het indienen van de aanvraag vanuit het buitenland.

In het arrest nr. 231.809 van 27 januari 2020 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dat de DVZ onvoldoende rekening had gehouden met de financiële en materiële onmogelijkheid voor een gezin om hun aanvraag in Bulgarije in te dienen, gezien hun precarie situatie en de bijkomende kosten die daarmee gepaard gingen. De RvV vernietigde de beslissing van de DVZ wegens gebrek aan zorgvuldigheid in de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Hoewel de DVZ stelt dat Armeense burgers hun aanvraag in Rusland kunnen indienen, kunnen er specifieke omstandigheden zijn die dit bijzonder moeilijk of onmogelijk maken. In dergelijke gevallen is het essentieel dat de DVZ tot een zorgvuldig onderzoek overgaat en daadwerkelijk onderzoekt of verzoekers zomaar zonder enige probleem onwettig Rusland kunnen binnentreden en aldaar onwettig via visa applicatie center een aanvraag tot een humanitaire regularisatie kunnen indienen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft meermaals benadrukt dat de DVZ moet aantonen dat de betrokken persoon terecht wordt geacht hun aanvraag te kunnen indienen in het buitenland:

RvV nr. 133.077 van 20 februari 2015: de Raad oordeelde dat de DVZ onvoldoende had gemotiveerd waarom het voor een niet-EU-burger mogelijk zou zijn om zich tot een Belgische ambassade in een derde land te wenden zonder bewijs van wettig verblijf daar.

RvV nr. 245.117 van 30 november 2020: buitengewone omstandigheden, zoals langdurig verblijf in België, kunnen maken dat een aanvraag vanuit België ontvankelijk is, ondanks de theoretische mogelijkheid van indiening elders.

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.

Verzoekers verwijzen naar:

<https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/rusland/reizen-naar-rusland-reisadvies/laatste-update-rusland>

“Alle reizen naar de gehele Russische Federatie worden afgeraden.”

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en verzoeker kan onmogelijk - gelet op de huidige situatie naar Rusland - verkasten om aldaar de aanvraag te activeren.

Verwerende partij stelt nutteloos dat verzoeker niet aantoont dat het voor hem onmogelijk is om naar Moskou (Rusland) te reizen en een loutere verwijzing naar enkele linken naar websites volstaan ter zake niet.

Verwerende partij stelt dat visum aanvragen voor Armeniërs via VFS Global (dat de outsourcing taak op zich neemt de visumaanvraag voor Armeense onderdanen aan de diplomatieke post kunnen bezorgen) kunnen indienen en dat verzoeker via post/ digitale weg een aanvraag tot verblijf machtiging kan indienen en stelt hieruit dat verzoeker zich niet persoonlijk dient te verplaatsen naar Moskou (Rusland).

Voorts verwijst verwerende partij naar de algemene website <https://russia.diplomatie.belgium.be/nl/visumafdeling> alwaar “Page not found” vermeld staat.

Het klopt inderdaad dat verzoeker met zijn kinderen een humanitair visum kan aanvragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post in haar herkomstland. Dat kan een ambassade of een consulaat zijn. Een humanitaire visumaanvraag indienen bij een andere Belgische diplomatieke post kan momenteel enkel in de volgende situaties:

- Als je een verblijfsrecht hebt in het land waar je de aanvraag wenst in te dienen (geen kort verblijf).
- Bij ‘gemengde aanvragen’, met name wanneer andere leden van je gezin toelating hebben om een aanvraag gezinshereniging in te dienen bij een andere diplomatieke post én jouw aanvraag humanitair visum gelijktijdig wordt ingediend met deze aanvragen voor een visum gezinshereniging. (Dit is bijvoorbeeld het geval voor gezinsleden van begunstigen van internationale bescherming.)
- In ‘zeer uitzonderlijke gevallen’ indien je aangeeft dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke post kan ingediend worden (individuele beoordeling). De post kan bij twijfel het advies vragen van DVZ.

De meeste diplomatieke posten werken voor de administratieve afhandeling van visumaanvragen samen met een externe visumpartner. In de meeste gevallen is dit TLS Contact of VFS Global. Het is aan te raden om de website van de diplomatieke post en de externe visumpartner te raadplegen. Daar vind je alle informatie over het online invullen van de visumformulieren en het boeken van een afspraak voor de indiening van de aanvraag.

“De minister van Binnenlandse Zaken stelt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij “zich, net zoals elke Armeniër, naar de Belgische ambassade in Moskou (dient) te begeven om aldaar een verblijfsvergunning voor België aan te vragen” en dat de verzoekende partij “niet heeft aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om deze procedure te volgen”. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf echter ook het feit dat zij niet over reisdocumenten beschikt, als een buitengewone omstandigheid aangevoerd. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de minister van Binnenlandse Zaken met deze buitengewone omstandigheid rekening heeft gehouden. Het zich als Armeniër al dan niet naar Moskou kunnen begeven is uiteraard fundamenteel om zich naar de Belgische ambassade aldaar te kunnen begeven, zoals in de bestreden beslissing wordt voorgesteld. De formele motiveringsplicht aldus is geschonden.”

Verzoeker wees in de aanvraag inderdaad op, dat hij zijn aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou in Rusland persoonlijk moet indienen, om reden dat er in Armenië geen Belgische ambassade aanwezig is en uit geen enkel element blijkt dat hij een verblijfsrecht heeft in het land waar zij de aanvraag wenst in te dienen (geen kort verblijf), in casu aldus Rusland en dat hij deze aanvraag online zou kunnen uitvoeren. Een louter

verwijzing naar bepaalde websites volstaan ter zake niet om af te leiden dat verzoeker deze aanvraag online zou kunnen uitvoeren.

Deze website waarvan sprake <https://visa.vfsglobal.com/rus/en/bel/apply-visa> in de bestreden beslissing staat expliciet te lezen dat "You'll have to submit your completed visa application form at the Visa Application Centre in person".

In tegenstelling tot hetgeen wat verwerende partij stelt dient verzoeker effectief zijn visum aanvraag persoonlijk in te dienen. Met andere woorden dient hij zich aldus persoonlijk naar Rusland te begeven.

Verder wijst zij er inderdaad op dat zij ook waarschijnlijk een visum zou moeten bekomen om Rusland legaal te betreden om het verzoek tot verblijfsmachtiging te doen en dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoeker zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen.

Verzoeker wijst er inderdaad op, dat hij zijn aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou persoonlijk moet indienen, doch dat door de Belgische overheid zelf alle reizen naar de Russische Federatie worden afgeraden. Frappant.

Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing was verwerende partij hiervan onstuitbaar op de hoogte.

Dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoeker zowel financieel als materieel onmogelijk is.

Verzoeker wijst expliciet op zijn beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van haar visum (er is immers geen maximale termijn voorzien voor de behandeling van een humanitair visum) onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoeker.

Verzoeker heeft al jarenlang enkel recht op DMH en slechts een deeltijdse tewerkstelling. De loonbrieven van verzoeker werden middels actualisatie toegevoegd aan het administratief dossier en zijn aldus transparant en kenbaar aan verwerende partij.

De Raad stelde al reeds vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren "dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is", maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen "geen buitengewone omstandigheden aantonen", waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.

Verzoekende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië - al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig. Het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn doet hieraan geen afbreuk.

Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en concreet te toetsen aan elk individueel dossier.

Verzoeker zin integraal gezin (twee kinderen) wonen in België en lopen alhier voltijds naar school.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoeker.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

- Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.

Het feit dat Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, kan uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag. Dit is het geval wanneer de betrokkene ervan uit kan gaan dat DVZ het onwettig verblijf bewust gedooft, omdat hij geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) aflevert nadat een eerder BGV werd vernietigd om redenen die verband houden met het familieleven. Dat zegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in arrest nummer 234.621 van 30 maart 2020.

Het is dan ook niet geheel ondenkbaar dat het stilzitten van het bestuur, door ondanks verzoekster diverse procedures gezinsherenging - waarnaar uitbundig naar verwezen wordt - met haar Belgische ouders geen bevel meer af te leveren temeer aangezien artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 52/3, §1, van diezelfde wet, in principe voorziet in een verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de vreemdeling wiens asielprocedure is beëindigd en die geen legaal verblijf meer heeft, kan in het voorliggend geval wel degelijk van een gedooftsituatie worden gesproken, zoals ten rechte opgeworpen in het verzoekschrift ab initio.

Verzoeker verblijft inmiddels al langer dan 7 jaar volledig legaal het Rijk. Verzoeker werd zonder meer gedoogd door verwerende partij op het Belgisch grondgebied.

- De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Verzoeker verwees in haar initieel verzoekschrift en verwijst nog steeds naar de navolgende pertinente bronnen:

"Pashinian Talks Global Peace At UN As Aliyev Again Threatens Armenia"

"Baku Unwilling To Sign Peace Deal, Says Armenian FM"

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/14/waarover-gaat-het-conflict-tussenarmenie-en-azerbeidzjan/>

<https://www.hln.be/buitenland/doden-bij-oplaaiend-conflict-armenie-enazerbeidzjan~af4022af/>

<https://www.mo.be/nieuws/azerbeidzjan-zet-bossen-en-dieren-van-nagornokarabach-als-diplomatiek-wapen-conflict-met>

<https://www.mo.be/ opinie/nu-begint-de-oorlog-karabach-over-cultureelerfgoed>

<https://www.rtlnieuws.nl/nieuws/buitenland/artikel/5332886/grensconflictarmenie-en-azerbeidzjan-laait-opnieuw-op>

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/13/zeker-49-doden-bij-nieuwegevechten-op-de-grens-tussen-armenie-e/>

https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20220920_93213903

<https://www.euractiv.com/section/europe-s-east/opinion/the-human-tragedycontinues-in-nagorno-karabakh/>

<https://www.kerknet.be/kerknet-redactie/nieuws/armenië-enige-corridornaar-nagorno-karabach-geblokkeerd>

https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20230314_93729513

<https://www.nrc.nl/nieuws/2023/10/02/exodus-uit-nagorno-karabach-is-etnische-zuivering-a4175969>

https://www.standaard.be/cnt/dmf20230928_92572547

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en diende na te gaan of verzoekers eerst veilig naar Armenië konden vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag ex art. 9bis in te stellen.

Niettegenstaande dat verzoekers deze onveilige situatie hebben gehanteerd in hun verzoekschrift ab initio, waren deze vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag gaande en aldus publiekelijk gekend.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

- Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 9 juli 2018.

In arrest nr. 219.504 van 5 april 2019 overwoog de Raad:

"Door de lange asielprocedure heeft verzoeker zijn leven in België uitgebouwd. Hij heeft de taal geleerd en ging op zoek naar vast werk in afwachting van zijn beslissing. Hij is thans meer dan drie jaar onafgebroken tewerkgesteld in Grand Café de Singel."

Daarnaast heeft de Raad in arrest nr. 299.770 van 10 januari 2024 geoordeeld:

"Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Suriname dient terug te keren om vervolgens een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen."

Verzoeker is de stelling toegedaan dat de langdurige procedures onder bepaalde omstandigheden als een buitengewone omstandigheid kunnen gelden in het kader van een 9bis-procedure.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) heeft in verschillende arresten geoordeeld dat specifieke situaties, zoals het bewust niet afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) na vernietiging van een eerder BGV om redenen die verband houden met het familieleven, kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden die een aanvraag in België rechtvaardigen.

Het is echter belangrijk op te merken dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de aangevoerde buitengewone omstandigheden geval per geval beoordeelt. Elementen die reeds zijn aangehaald en verworpen in eerdere asielprocedures worden in principe niet opnieuw als buitengewone omstandigheden aanvaard, tenzij ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève of buiten de bevoegdheid van de asielinstanties vallen.

Daarnaast heeft de RvV benadrukt dat DVZ bij de beoordeling van buitengewone omstandigheden ook de concrete gevolgen van persoonlijke keuzes moet overwegen. Bijvoorbeeld, in een zaak waarin een gezin met drie schoolgaande kinderen en een lopend hypothecair krediet in België verbleef, oordeelde de RvV dat DVZ onzorgvuldig had gehandeld door deze omstandigheden niet mee te wegen bij de beoordeling van de 9bis-aanvraag.

Het staat immers buiten kijf dat verzoeker sedert 17 april 2008 in België verblijft. Dit is in casu langer dan 17 jaar. Dat hij al hier op ononderbroken wijze heeft verblijven dat er geen enkele indicatie in het dossier bestaande is waaruit blijkt dat hij terug zou zijn gekeerd naar Armenië en dat verzoeker al hier vanuit legaal verblijf een vennootschap heeft opgericht die hij bestuurt.

Kortom, verwerende partij kan in casu niet ontkennen dat verzoeker onderworpen werd aan langdurige procedures en dient te motiveren waarom deze elementen niet als een buitengewone omstandigheid kan worden gecatalogiseerd.

Bovendien kunnen specifieke omstandigheden die voortvloeien uit of samenhangen met de asielprocedure, zoals het bewust niet afleveren van een nieuw BGV of de concrete gevolgen van persoonlijke keuzes tijdens de procedure, zoals een voltijds ononderbroken tewerkstelling wél als zodanig worden erkend.

RvV nr. 245.117 van 30 november 2020: In dit arrest vernietigde de RvV een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarin een 9bisaanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat de aanvrager zelf verantwoordelijk zou zijn voor zijn langdurig verblijf. De RvV oordeelde dat DVZ onvoldoende had onderzocht of het langdurig verblijf de aanvrager daadwerkelijk belette om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen. De Raad benadrukte dat het eigen handelen van de vreemdeling op zich geen reden is om buitengewone omstandigheden uit te sluiten. DVZ moet nagaan of het langdurig verblijf feitelijk een belemmering vormt voor het indienen van de aanvraag in het buitenland.

RvV nr. 234.621 van 30 maart 2020:

In deze zaak stelde de RvV dat het gedogen van onwettig verblijf door DVZ, bijvoorbeeld door het niet afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) na vernietiging van een eerder BGV om redenen die verband houden met het familieleven, kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. De Raad benadrukte dat DVZ in dergelijke gevallen bewust kan kiezen om geen nieuw BGV af te leveren, wat de vreemdeling kan doen aannemen dat zijn verblijf wordt gedoogd.

RvV nr. 300.267 van 18 januari 2024:

In dit arrest oordeelde de RvV dat DVZ bij de beoordeling van buitengewone omstandigheden ook de concrete gevolgen van persoonlijke keuzes moet overwegen. In casu had een gezin met drie schoolgaande kinderen en een lopend hypotheclaire krediet in België een 9bis-aanvraag ingediend. DVZ verklaarde de aanvraag onontvankelijk zonder voldoende te motiveren waarom deze omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zouden vormen. De RvV vernietigde de beslissing vanwege schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In arrest nr. 236.230 van 29 mei 2020 oordeelde de RvV dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het zorgvuldigheidsbeginsel schond door onvoldoende rekening te houden met de langdurige verblijfsprocedure van de verzoeker. De Raad stelde dat DVZ de periode waarin de verzoeker gedurende de behandeling van zijn beroep in het Rijk gedoogd werd, verkeerd inschatte en hierbij niet zorgvuldig te werk ging.

Langdurig verblijf kan als een buitengewone omstandigheid worden erkend:

In arrest nr. 245.117 van 30 november 2020 benadrukte de RvV dat DVZ bij het ontvankelijkheidsonderzoek concreet moet nagaan of de lange duur van het verblijf in België een belemmering vormt voor het indienen van een aanvraag in het buitenland. Het enkele feit dat de verzoeker verantwoordelijk zou zijn voor zijn langdurig verblijf volstaat niet om dit als geen buitengewone omstandigheid te beschouwen.

Het staat buiten kijf dat verzoeker ononderbroken langer dan 17 jaar in België verblijft alwaar een groter deel gedragen door legaal verblijf.

Gedogen van verblijf als buitengewone omstandigheid:

In arrest nr. 234.621 van 30 maart 2020 stelde de RvV dat het gedogen van verblijf door DVZ, bijvoorbeeld door het niet afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten na vernietiging van een eerder bevel, kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Dit kan het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

De structurele integratie van 17 jaar en verblijf van meer dan 17 jaar werden niet afdoende in aanmerking genomen door de DVZ.

Verzoekers verblijven sinds minstens 2008 in België, met kinderen geboren in België (2020 en 2021), die opgroeien, onderwijs volgen, en enkel Nederlands spreken.

RvV nr. 212.889 van 5 maart 2019 werd gesteld dat: langdurig verblijf (8+ jaar) met kinderen geboren en geïntegreerd in België, ondanks afwezigheid wettig verblijf, vormt wél een buitengewone omstandigheid.

RvV nr. 134.569 van 10 september 2014: het feit dat kinderen school lopen en hier geboren zijn, kan leiden tot erkenning van een "duurzame en reële band met België".

Belang van het kind (artikel 3 IVRK + EVRM artikel 8) werd ook totaal niet onderzocht.

Er in casu twee minderjarige kinderen, geboren in België, gaan naar school of kleuterschool, spreken enkel Nederlands, zijn volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving.

RvV nr. 97.686 van 13 juli 2007: kinderen geboren en opgegroeid in België moeten niet onredelijk worden afgesneden van hun sociaal netwerk.

RvV nr. 166.328 van 17 februari 2017: belang van het kind vereist actieve beoordeling van integratie, taal, opleiding.

EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014: bij een gezinsleven met minderjarige kinderen in het gastland moet het belang van het kind prioritair worden afgewogen.

Onredelijk lange duur van de procedures werd ook totaal niet in aanmerking genomen.

Immers was de eerste VIB in 2008 van verzoeker, daarna tot 2024 onafgebroken procedures in het Rijk.

RvV nr. 158.219 van 9 september 2016: als gevolg van opeenvolgende procedures die jarenlang lopen en waarin het gezin steeds in België verbleef, mag regularisatie niet onontvankelijk verklaard worden zonder motivering van die uitzonderlijke context.

RvS nr. 89890 van 2 oktober 2000 (door DVZ zelf aangehaald): wanneer een nieuwe aanvraag volgt op langdurige, complexe en niet-beëindigde verblijfsprocedures, moet individueel worden onderzocht of er geen onredelijke behandeling is.

RvV nr. 188.320 van 5 september 2017: de overheid moet individueel motiveren waarom de omstandigheden van de verzoeker geen buitengewone omstandigheden zijn. Een loutere verwijzing naar eerdere weigeringen volstaat niet.

Conclusie:

Gelet op de aangehaalde rechtspraak en de specifieke omstandigheden van verzoeker en zijn twee schoolgaande kinderen - waaronder de langdurige procedures in het kader van de asielpprocedure, duurzame integratie en het gedogen van verblijf van 17 jaar en schoolgang kinderen aangevat vanuit legaal verblijf - kan ter zake worden betoogd dat het voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk is om een aanvraag in Armenië in te dienen.

Deze factoren vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor de aanvraag in België ontvankelijk zou moeten worden verklaard. Deze rechtspraak onderstreept nogmaals dat langdurige procedures en duurzame integratie in België buitengewone omstandigheden kunnen vormen die een aanvraag in België rechtvaardigen. Verzoeker is de stelling toegedaan dat verwerende partij deze significante elementen niet afdoende heeft onderzocht en gemotiveerd.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnerde in dit arrest nogmaals aan de algemene regel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Uitzonderlijk kan in België een verblijfsmachtiging worden aangevraagd en dit enkel in buitengewone omstandigheden, nl. omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Vermits hierover geen wettelijke criteria voor gelden, heeft DVZ een ruime appreciatiebevoegdheid om uit te maken of de aangevoerde elementen al dan niet buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis Vw.

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt volgens de Raad vooreerst het effectief bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Daarom verwijst de RvV naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Deze stelt dat de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven een feitenkwestie is, die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). 3.11). Voor de beoordeling van het gezinsleven moet dus een feitelijk onderzoek gebeuren naar de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Ook feitelijke vormen van een gezinsleven kunnen in bepaalde gevallen bescherming genieten van artikel 8 van het EVRM.

- Leerplicht en het belang van het kind (artikel 3 IVRK):

Hoewel kinderen pas leerplichtig zijn vanaf 5 jaar, betekent dit niet dat de overheid zomaar voorbij mag gaan aan de feitelijke integratie van kinderen die geboren en opgegroeid zijn in België.

De veralgemeende leerplicht vanaf 5 jaar (sinds 1 september 2020) is slechts één aspect. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) benadrukt herhaaldelijk dat er bij jonge kinderen, zelfs voor de leerplicht, rekening moet worden gehouden met hun duur van verblijf in België, hun geboorte op Belgisch grondgebied, de continuïteit van hun schooltraject, de sociale en culturele integratie en het belang van het kind zoals beschermd door artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK).

RvV nr. 270.246 van 17 februari 2023

"Het feit dat het kind nog niet schoolplichtig is, sluit niet uit dat rekening moet worden gehouden met zijn integratie, geboorteland, sociale omgeving en vooruitzichten. Het abrupt verbreken van deze omgeving, net vóór het aanvangen van het eerste leerjaar, vormt een ernstige inbreuk op het belang van het kind."

Derde kleuterklas en overgang naar eerste leerjaar:

Het kind van 2020 zal in september 2025 starten in het eerste leerjaar, en bevindt zich dus momenteel in de derde kleuterklas. De overgang naar het lager onderwijs is in de Belgische context een belangrijke mijlpaal die juridisch zwaar kan doorwegen in het proportionaliteitsonderzoek (artikel 8 EVRM en artikel 3 IVRK).

RvV nr. 232.965 van 3 september 2021 "De overgang van de derde kleuterklas naar het eerste leerjaar markeert een belangrijke fase in de ontwikkeling van het kind. Een repatriëring op dat moment, zonder specifieke motivering of individuele afweging, miskent het belang van het kind en het recht op privéleven."

DVZ mag zich dus niet louter beroepen op de afwezigheid van leerplicht vóór september, maar moet concreet motiveren waarom het verantwoord is om deze overgang te verbreken, zeker wanneer het kind in België is geboren, de taal spreekt, hier is gesocialiseerd en er geen enkele band meer is met het herkomstland.

Kinderen die in België geboren zijn, sedert hun geboorte in België verblijven, en hier onderwijs volgen, worden volgens vaste rechtspraak geacht "te behoren tot de sociale structuur van het gastland".

RvV nr. 187.434 van 13 juni 2017

"Het feit dat een minderjarige vreemdeling in België is geboren, hier steeds verbleef en het Nederlandstalig onderwijs volgt, maakt dat zijn ontworteling niet lichtvaardig kan worden aanvaard. DVZ dient uitdrukkelijk rekening te houden met de belangen van het kind."

HvJ EU, Chavez-Vilchez, C-133/15

Er moet bijzondere aandacht zijn voor de concrete afhankelijkheidsrelatie tussen het kind en het land van verblijf, ongeacht nationaliteit of formele verblijfsstatus, wat in casu niet gebeurd is door de DVZ.

- Conclusie:

De afwezigheid van leerplicht vóór 5 jaar sluit niet uit dat het kind feitelijk geïntegreerd is en dat een terugkeer zijn rechten zou schenden. De overgang van derde kleuterklas naar eerste leerjaar is een belangrijke overgang die extra bescherming geniet.

De kinderen zijn geboren in België + onafgebroken verblijf + schooltraject in Nederlandstalig onderwijs dat een sterk aanknopingspunt is voor bescherming op grond van artikel 3 IVRK en artikel 8 EVRM.

De bestendige rechtspraak van de RvV vereist een concrete motivering, afgestemd op de situatie van het kind, niet louter een standaardformule over

"terugkeer naar land van herkomst".

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard. Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoeker om naar Armenië terug te keren om via daar naar Rusland te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd."

Specifiek tegen de tweede en de derde bestreden beslissing voeren verzoekers het volgende aan:

"Wat betreft de tweede en derde beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vw. .

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in haar opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; schoolgang van de kinderen, staking van de bedrijfsactiviteiten de welke verzoeker opgestart is tijdens zijn legaal verblijf en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.”

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de bestreden beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de eveneens door verzoekers geschonden geachte materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats

van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.8. *In casu* werd door toedoen van de eerste bestreden beslissing verzoekers' zesde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de gemachtigde van de minister van oordeel was dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden waren die de indiening van de aanvraag in België konden rechtvaardigen.

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag van 23 oktober 2024 volgende elementen hadden ingeroepen als buitengewone omstandigheden die zouden rechtvaardigen dat zij hun aanvraag in België indienden:

“Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dit zijn omstandigheden waardoor het ‘onmogelijk of bijzonder moeilijk’ is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, dit wil zeggen vanuit het buitenland. Volgens die gewone procedure van artikel 9 van de Verblijfswet moet men een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor het land van herkomst, of voor het land waar men wettig verblijft voor meer dan drie maanden. Enkel als dat onmogelijk of bijzonder moeilijk is en als je al in België verblijft, kan je een 9bis-aanvraag indienen in België.

Als men voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, dan voldoet men niet automatisch aan de buitengewone omstandigheden (Raad van State 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad van State verduidelijkte wel al in kader van het oude artikel 9, lid 3 Vw. dat de buitengewone omstandigheden die worden ingeroepen, dezelfde kunnen zijn als de gegrondheidsredenen van de aanvraag (zie o.a, Raad van State, 9 april 1998, n° 73.025, R.D.E. n° 97, p. 69-72)

De discretionaire bevoegdheid biedt de mogelijkheid om rekening te houden met een cumulatie of combinatie van factoren (een korf van elementen) die elk op zich geen recht zouden geven op een verblijf, maar die wanneer ze samen worden onderzocht een regularisatie rechtvaardigen. Denk bijvoorbeeld aan het geval van een gezin waarvan de vader aan een ernstige ziekte lijdt (maar niet voldoende ernstig om te beantwoorden aan een regularisatie om medische redenen), waarvan de asielprocedure meerdere jaren duurde (maar op een paar weken na net niet lang genoeg voor het criterium van een onredelijk lange procedure) en waarvan alle gezinsleden studeren of hun belangen in België hebben gevestigd en actief zijn in diverse beroeps-, sport- en verenigingsactiviteiten.

Gelijke beslissingen moeten in gelijkaardige situaties (kunnen) worden genomen. Bovendien, zoals de wetgever onderstreepte in 2019, moet worden vermeden dat de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid leidt tot (de schijn van) willekeur.”

Rechtsnormen als het hoorrecht, het recht op een privé- en gezinsleven, het non- refoulementbeginsel, het hoger belang van het kind, enz. zijn immers niet alleen van belang in de context van een regularisatieverzoek.

De DVZ motiveert alleen de negatieve beslissingen, niet de positieve beslissingen. Uit de negatieve beslissingen valt af te leiden welke gronden niet in aanmerking komen voor een humanitair verblijf. Echter, door het gebrek aan publieke criteria en de niet- motivering van positieve beslissingen is het niet mogelijk de redenen voor de toekenning van een humanitair verblijfsrecht te achterhalen.

Geen enkele specifieke procedure is voorzien voor personen die omwille van hun familiale situatie niet kunnen terugkeren naar (Één van) hun landen van herkomst. Het betreft koppels of families met kinderen

die een verschillende nationaliteit bezitten, waardoor zij niet als een gezin samen kunnen wonen in één van de herkomstlanden van het gezin of van één van de gezinsleden. Het betreft uitsluitend personen die op redelijke wijze aantonen dat zij hun recht op gezinsleven, beschermd door artikel 8 van het EVRM, niet in een ander land waarmee zij een band hebben kunnen uitoefenen.

Bovendien, zoals de wetgever onderstreepte in 2019, moet worden vermeden dat de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid leidt tot (de schijn van) willekeur.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Overeenkomstig artikel 9bis van de wet kunnen de volgende elementen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1. de elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 van de wet en die verworpen werden door de asielinstanties, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 van de wet met betrekking tot de subsidiaire bescherming, of omdat ze niet onder de bevoegdheid van die instanties vallen;

2. de elementen die in de loop van de behandelingsprocedure van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 van de wet hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij voor het einde van de procedure bestonden en de aanvrager voor het einde van de procedure op de hoogte was van deze elementen;

3. de elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag voor een machtiging tot verblijf in België, met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de bijdrage zoals vastgelegd in artikel 1/1 van de wet, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4. de elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag voor het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 50 van de wet van 15 december 1980.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

DVZ beoordeelt de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden pas op het moment dat DVZ beslist over de aanvraag en niet op het moment dat men de aanvraag indiende (vaste rechtspraak van de Raad van State en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voorzover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsom- schrijving.

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

- Allereerst kunnen verzoekers de aanvraag niet richten vanuit het land van herkomst om reden dat verzoeker een zelfstandige activiteit uitbaat in het Rijk de welke verzoeker opgestart is tijdens zijn legaal verblijf. Verzoeker biedt aldus een meerwaarde aan de Belgische samenleving en economie; verzoeker stelt personeel te werk, betaalt RSZ, BTW en belastingen. Dit is een cruciaal element welke zomaar buiten spel kan worden geplaatst. Verzoeker is bestuurder (samen met zijn broer van onderneming N. G., een BV de welke verzoeker is opgestart tijdens een legaal verblijf. Verzoeker dient als bestuurder zijn volledige verantwoordelijkheid op te nemen van zijn BV en kan zijn BV niet zomaar in het ongewisse laten en voor maandenlang naar Armenië verhuizen om de aanvraag via al daar Rusland in te stellen.

- Ten tweede verblijven verzoekers al enige tijd volledig legaal op ons grondgebied.

Zij verblijven al lang ononderbroken en legaal in het Rijk. Zij hebben geen officiële inschrijving meer in het land van herkomst, evenmin een feitelijke woon en/of verblijfplaats, alwaar zij zich tijdelijk zouden kunnen vestigen om bijgevolg zich naar Rusland te wenden om de aanvraag bij de Belgische diplomatieke post in te dienen.

Er weze tevens geaccentueerd dat er na de zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond en in Nagorno-Karabakh en de omringende districten. Gezien de recente ontwikkelingen worden alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk

afgeraden?

"Pashinian Talks Global Peace At UN As Aliyev Again Threatens Armenia"® "Baku Unwilling To Sign Peace Deal, Says Armenian FM"

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/14/waarover-gaat-het-conflict-tussen-armenie-en-azerbeidzjan/>

<https://www.hin.be/buitenland/doden-bij-oplaaiend-conflict-armenie-en-azerbeidzjan-af4022af/>

<https://www.mo.be/nieuws/azerbeidzjan-zet-bossen-en-dieren-van-nagorno-karabach-als-diplomatiek-wapen-conflict-met>

<https://www.mo.be/opinie/nu-begint-de-oorlog-karabach-over-cultureel-erfgoed>

<https://www.rtinieuws.nl/nieuws/buitenland/artikel/5332886/grensconflict-armenie-en-azerbeidzjan-laait-opnieuw-op>

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/13/zeker-49-doden-bij-nieuwe-gevechten-op-de-grens-tussen-armenie-e/>

https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/armenie 9

<https://www.azatutyun.am/a/33132338.html> 10 <https://www.azatutyun.am/a/33143638.html>

https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20220920_93213903

<https://www.euractiv.com/section/europe-s-east/opinion/the-human-tragedy-continues-in-nagorno-karabakh/>

<https://www.kerknet.be/kerknet-redactie/nieuws/armenië-enige-corridor-naar-nagorno-karabach-geblokkeerd>

https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20230314_93729513

<https://www.nre.nl/nieuws/2023/10/02/exodus-uit-nagorno-karabach-is-etnische-zuivering-a4175969>

https://www.standaard.be/cnt/dmf20230928_92572547

Dat zodoende in de gegeven omstandigheden vooreerst de kwestieuze aanvraag dient ontvankelijk te worden verklaard, dit conform de algemene beslissingslijn van het bureau voor regularisatie.

Dat dit tevens het logisch gevolg is van het vertrouwensbeginsel in hoofde van de overheid, zoals gehuldigd door de Raad van State.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (O.a. R.v.S., 6 maart 2001, Rev. Dr.Etr., 2001, 217), zelfs -krachtens de woorden van de auditeur — "zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd". (Avis donné en l'audience publique du 28 février 2001, Rev. dr. Etr., 2001, 219).

- Dat ten derde kan verwezen worden naar de actuele toestand in hun land van afkomst.

Een terugkeer zou hun belevenissen doen aggregeren met alle nefaste gevolgen van dien, zoals supra beschreven en bovendien is het onwenselijk voor verzoekster om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun ontvluchtte geboorteland.

Voor haar zou dit werkelijk een trauma betekenen.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen.

Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie van al deze elementen is.

Het is duidelijk dat een terug leiding naar de grens, en men zich de vraag kan stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken, zeker na jarenlang verblijf in België en de daarmee gepaard gaande afwezigheid uit het land van herkomst.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit het thuisland.

- Dat ten vierde dient gewezen op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkeheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Dat verzoekers enkel en alleen een meerwaarde betekenen voor onze multiculturele maatschappij.

- Dat ten vijfde in het land van herkomst - ie. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden. '!' ?

"Pashinian Talks Global Peace At UN As Aliyev Again Threatens Armenia"®

"Baku Unwilling To Sign Peace Deal, Says Armenian FM"

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/14/waarover-gaat-het-conflict-tussen-armenie-en-azerbeidzjan/>

Verzoekers wijzen in deze aanvraag inderdaad op, dat zij hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou in Rusland moeten indienen, om reden dat er in Armenië geen Belgische ambassade aanwezig is. Verder wijzen zij op dat zij een visum zouden moeten bekomen om Rusland legaal te betreden om het verzoek tot verblijfsmachtiging te doen en dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit thans voor verzoekers onmogelijk is om eerst een visum te bekomen.

"De minister van Binnenlandse Zaken stelt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij "zich, net zoals elke Armeniër, naar de Belgische ambassade in Moskou (dient) te begeven om aldaar een verblijfsvergunning voor België aan te vragen" en dat de verzoekende partij "niet heeft aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om deze procedure te volgen". De verzoekende partij heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf echter ook het feit dat zij niet over reisdocumenten beschikt, als een buitengewone omstandigheid aangevoerd. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de minister van

Binnenlandse Zaken met deze buitengewone omstandigheid rekening heeft gehouden. Het zich als Armeniër al dan niet naar Moskou kunnen begeven is uiteraard fundamenteel om zich naar de Belgische ambassade aldaar te kunnen begeven, zoals in de bestreden beslissing wordt voorgesteld. De formele motiveringsplicht aldus is geschonden.”

Bovendien verwijzen verzoekers expliciet naar: <https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/rusland/reizen-naar-rusland-reisadvies/laatste-update-rusland> “Alle reizen naar de gehele Russische Federatie worden afgeraden.”

Zij wijzen expliciet naar de zelfstandige activiteiten van verzoeker in België, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van hun visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en niet haalbaar is voor verzoekers.

Bovendien stelt DVZ zelf dat een aanvraag via de diplomatieke post weinig zin heeft (zie stukken in bijlagen).

De Raad stelde al reeds vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren “dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is”, maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen “geen buitengewone omstandigheden aantonen”, waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.

- __Dat ten zesde het gegeven dat Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, kan uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag. Dit is het geval wanneer de betrokkene ervan uit kan gaan dat DVZ het onwettig verblijf bewust gedooft, omdat hij geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) aflevert nadat een eerder BGV werd vernietigd om redenen die verband houden met het familieleven. Dat stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in arrest nummer 234.621 van 30 maart 2020. Verzoekers verblijven al reeds jarenlang laccaal ien hat Diilr wsaar MELIGL Ijs

- Dat ten zevende de Dienst Vreemdelingenzaken geen ononvankelijkheidsbeslissing kan nemen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak vernietigd werd. Doordat de ontvankelijkheid van de aanvraag niet betwist wordt, heeft deze beslissing gezag van gewijsde verworven (zie: RvV nr. 196.214 van 6 december 2017 en RvV nr. 184.151 van 21 maart 2017).

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren.

- __Dat ten achtste dient er te worden geaccentueerd dat verzoeker al 18 jaar lang in België verblijft. Verzoekers en hun kinderen kennen de Nederlandse taal bijzonder goed. De kinderen zijn alhier geboren en spreken Nederlands en kennen het Armeens taal quasi niet.

Kinderen die al heel hun leven in België schoollopen en daardoor het schrift van hun thuisland niet kennen, hebben een gegronde reden om een humanitaire verblijfsaanvraag (artikel 9bis Verblijfswet) in België in te dienen in plaats van met hun ouders te moeten terugkeren naar hun herkomstland om daar een verblijfsaanvraag in te dienen.

De kinderen zijn immers niet in staat het onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land.

Dat besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest gekend onder nr. 181 193 van 24 januari 2017 in de zaak RvV X / II:

“Kinderen die al heel hun leven in België schoollopen en daardoor het Russisch schrift niet kennen, hebben een reden om een humanitaire verblijfsaanvraag (artikel 9bis Verblijfswet) in België in te dienen in plaats van met hun ouders te moeten terugkeren naar hun herkomstland, Rusland, om daar een verblijfsaanvraag in te dienen. De kinderen zijn immers niet in staat het Russisch onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land. Dat beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in arrest nr. 181.193 van 24 januari 2017. Volgens de RvV draagt de overheid mede een verantwoordelijkheid voor de integratie en het onderwijs van de kinderen nu de asielpcedure meer dan 6 jaar heeft geduurd en ook de 9bis-procedure meer dan 6 jaar heeft geduurd. De RwV beslist ook dat Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM

onvoldoende heeft onderzocht, nu de kinderen een Belgische halfzus hebben.”

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt. Verzoekers hun minderjarige kinderen lopen alhier voltijds naar school en deze schoolgang werd aangevat vanuit legaal verblijf.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren.

Verzoekers verwijzen expliciet naar artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet verwijst dat bepaalt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat.

Het zou onrechtvaardig zijn dat de betrokkene de kinderen de nadelige gevolgen moeten dragen van het gegeven dat verzoekers zouden moeten terug keren naar Armenië.

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”?

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.?

-_ Tot slot wensen verzoekers op te merken dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 9 j

-__ Tot slot: juridisch niet-afdwingbare instructies mogen niet soms wel gevolgd worden door de administratie en dan weer niet, zonder bijkomende uitleg. De Raad van State kwalificeerde dat als “institutionalisering van de willekeur”. 7°

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren.

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.?!

Verzoekers hebben er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.”

3.10. Samengevat hebben de door verzoekers in geroepen ‘buitengewone omstandigheden’ betrekking op de zelfstandige activiteit van eerste verzoeker in België, op het gegeven dat verzoekers al enige tijd volledig legaal op het Belgische grondgebied verblijven, op de actuele toestand in hun land van herkomst, op regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers, op het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië, op het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken hun onwettig verblijf zou gedogen en geen onontvankelijkheidsbeslissing meer zou kunnen nemen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak vernietigd werd, op de duur van verzoekers’ verblijf in België, de geboorte van hun kinderen in België en het feit dat deze kinderen enkel Nederlands spreken en de Armeense taal niet kennen.

3.11. Verzoekers houden een uitgebreid theoretisch betoog over het begrip “buitengewone omstandigheden” waarin zij stellen dat niet kan geëist worden dat overmacht moet worden aangetoond en dat ‘buitengewoon’ niet betekent dat het ‘onmogelijk’ moet zijn om de aanvraag in het buitenland in te dienen. De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij het begrip “buitengewone omstandigheden” zou verengd hebben tot een situatie van overmacht of dat hij zou hebben vereist dat verzoekers aantonen dat het voor hen onmogelijk is om een aanvraag in te dienen in het herkomstland.

Het loutere feit dat de aanvrager in beginsel alles kan invoeren als buitengewone omstandigheid, betekent niet dat de beslissingsnemende overheid om het even welke ingeroepen omstandigheid ook moet aanvaarden als ‘buitengewone omstandigheid’ in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het komt aan de verwerende partij toe hierover in redelijkheid te oordelen waarbij zij beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid.

3.12. Verzoekers beweren dat er bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden onvoldoende rekening werd gehouden met hun concrete situatie en actuele toestand. Verzoekers herhalen dat zij wegens de zelfstandige bedrijfsactiviteit van eerste verzoeker in België niet voor een langere tijd in het buitenland kunnen verblijven. Zij benadrukken hierbij dat het bedrijf werd opgericht tijdens een legaal verblijf, dat eerste verzoeker de volledige verantwoordelijkheid voor de dagelijkse leiding draagt, dat het bedrijf rendabel is en werkgelegenheid biedt aan meerdere personen en dat er aldus sprake is van een langdurige sociale en economische integratie in België.

3.13. De gemachtigde van de minister motiveerde in de bestreden beslissing als volgt omtrent verzoekers zelfstandige beroepsactiviteit:

“(…) Het feit dat de heer A.(…) tewerkgesteld was als zelfstandige, personeel tewerkstelt en RSZ en BTW betaalt alsook belastingen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn (asiel)procedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de (asiel)procedures werden afgesloten vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch

grondgebied. Betrokkene wist dat hij bij een negatieve beslissing inzake zijn (asiel)procedures het grondgebied diende te verlaten. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien in illegaal verblijf. Bovendien geeft hij zelf aan bestuurder te zijn samen met zijn broer. Niets weerhoudt zijn broer ervan de zaken verder te behartigen terwijl betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen in het land van herkomst. Ze kunnen contact houden met de moderne communicatiemiddelen om samen het bedrijf verder te runnen. Indien betrokkene toch een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zijn verblijf in België noodzakelijk is om het bedrijf mee te helpen uitbouwen, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.(...)"

Uit deze motivering blijkt dat de gemachtigde van de minister wel degelijk rekening hield met de zelfstandige activiteit van eerste verzoeker bij zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekers bekritiseren deze motieven door te stellen dat verweerder de zakelijke realiteit negeert waar hij zou voorhouden dat een bloeiend bedrijf met klanten, leveranciers en personeel vanop afstand geleid zou kunnen worden en hij verwijt verweerder dat hij geen enkele concrete analyse heeft gemaakt van de complexiteit of de onmisbaarheid van verzoeker in het bedrijf. De Raad benadrukt echter dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij dermate onmisbaar is in zijn bedrijf dat zijn vertrek naar het buitenland effectief een buitengewone omstandigheid zou uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De loutere overtuiging van verzoekers dat de zelfstandige activiteit een buitengewone omstandigheid uitmaakt volstaat niet om de pertinente motieven uit de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn broer de leiding van het bedrijf niet tijdelijk in handen kan nemen of dat het onmogelijk is om vanuit het buitenland het beheer waar te nemen. In zoverre verzoekers met hun betoog op dit punt zouden aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad bovendien dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006. Nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

3.14. Het standpunt van verzoekers dat het bedrijf zou zijn opgericht tijdens hun legaal verblijf kan niet worden gevolgd. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat verzoekers nooit tot verblijf werden gemachtigd. Het *"legaal verblijf"* waarvan verzoekers spreken betreft aldus louter een voorlopige verblijfstitel die hen werd toegekend in afwachting van de uitkomsten van de vele procedures die zij aanhangig maakten. Verzoekers kregen bovendien meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) betekend, hetgeen enkel bevestigt dat het *"legaal verblijf"*, waarvan sprake in hun verzoekschrift, slechts een uiterst precair karakter kende.

3.15. Waar verzoekers in hun middel verwijzen naar eerdere arresten van de Raad, benadrukt de Raad dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis liggen van deze arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Bovendien stipt de Raad aan dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

3.16. In een volgend onderdeel van hun middel stippen verzoekers, net als in hun aanvraag, aan dat er in Armenië geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is en dat alle reizen naar de Russische Federatie, waar zij zich naartoe zouden moeten begeven, afgeraden worden.

3.17. De gemachtigde van de minister motiveerde in de bestreden beslissing als volgt omtrent de afwezigheid van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië:

"(...) Het feit dat betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf dienen in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hen zouden toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Moskou te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Rusland. Zij dienen zich enkel naar Rusland te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar Armenië om daar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Bovendien merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou is gebleken dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Er wordt namelijk aanvaard dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post kunnen worden verstuurd, via VFS Global. Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou. Het feit dat er aldus geen diplomatieke post in Armenië is, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien valt niet in te zien waarom betrokkene,

via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade in Moskou, niet zou kunnen informeren naar de voorwaarden om als Armeense onderdanen aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen (RVV, arrest 237610 van 30.06.2020)."

3.18. Verzoekers zijn het in hun middel oneens met deze motivering. Ze herhalen dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië en dat het voor hen onmogelijk is om, gelet op de huidige situatie in Rusland, te verkassen naar Moskou om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf te activeren. Verzoekers argumenteren verder dat de loutere verwijzing van de gemachtigde van de minister naar enkele links naar websites ter zake niet volstaan. Volgens verzoekers volstaat het niet om naar websites te verwijzen om te concluderen dat zij de aanvraag vanop afstand zouden kunnen indienen. Uit informatie van de website van VFS Global leiden zij af dat ze hun visumaanvraag wel degelijk persoonlijk moeten indienen en naar Rusland dienen af te reizen. Verder stellen verzoekers dat alle reizen naar de Russische Federatie door de Belgische overheid worden afgeraden en ze herhalen dat een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van hun visum voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is. Eerste verzoeker zou immers al jarenlang enkel recht hebben op dringende medische hulp en slechts deeltijds tewerkgesteld zijn.

3.19. De Raad merkt op dat verzoekers er niet in slagen de motieven van de eerst bestreden beslissing onderuit te halen door de door hen ingeroepen 'buitengewone omstandigheid' te herhalen. Verzoekers' kritiek mist bovendien feitelijke grondslag waar zij aanvoeren dat in de beslissing enkel naar websites wordt verwezen. Bovendien tonen zij niet aan dat Armeniërs verplicht zouden zijn persoonlijk te verschijnen op de Belgische vertegenwoordiging in Moskou om een aanvraag om machtiging tot verblijf (humanitair visum type D) in te dienen. Verzoekers zelf verwijzen in hun verzoekschrift naar een specifieke website. Zij gaan echter uit van een onvolledige lezing van de informatie op deze website, want zij beweren dat men het ingevulde visumformulier in persoon moet indienen bij het 'Visa application centre'. De aangehaalde website bevat evenwel ook een link naar een zogeheten "postal application", waarbij het volgende wordt vermeld: *"It is possible to apply for a short-term or long-term Belgian visa through post/courier service for citizens of Armenia, Tajikistan, Belarus, Kazakhstan, Kyrgyzstan"* (eigen onderlijning). Hieruit blijkt aldus dat voor een visum lang verblijf voor België ook een aanvraagprocedure per post kan gebruikt worden door Armeense onderdanen. Het uitgebreide betoog van verzoekers aangaande de financiële en materiële onmogelijkheid om zich fysiek naar Moskou te begeven teneinde daar de mogelijk langdurende procedure ter verkrijging van humanitaire visa af te wachten, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat van verzoekers niet wordt verwacht dat zij zich tijdelijk in Rusland zouden vestigen en dat zij zich zelfs niet eens naar Moskou dienen te verplaatsen, waardoor de afwezigheid van een Belgische vertegenwoordiging in Armenië niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

3.20. Verzoekers stellen in een volgend onderdeel van hun middel dat de Dienst Vreemdelingenzaken hun onwettig verblijf heeft gedoogd, wat naar hun oordeel een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoekers haalden dit ook reeds aan als buitengewone omstandigheid bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf en de gemachtigde van de minister motiveerde hieromtrent als volgt:

"Betrokkenen verklaren dat Dienst Vreemdelingenzaken het onwettig verblijf heeft gedoogd, welke als een buitengewone omstandigheid gezien kan worden en verwijst naar RVV nr. 234.621 dd. 30.03.2020. We herhalen nogmaals dat het aan betrokkenen is om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht. Betrokkenen hebben echter op 16.10.2009, 04.03.2013 en 21.12.2016 (voor de heer A.) en op 13.09.2021, 20.06.2023 en 12.06.2024 (voor het gezin) een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen waarin hen geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevonden. Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven."

3.21. Zoals eerder reeds gesteld, beperken verzoekers zich in hun middel in wezen tot het herhalen van de in de aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen buitengewone omstandigheden. In dit geval reproduceren zij hun standpunt dat het gedogen van hun illegaal verblijf door de verwerende partij een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en zij verwijzen in dit verband naar een eerder arrest van de Raad van 30 maart

2020 (RvV 30 maart 2020, nr. 234 621). Het louter hernemen van de ingeroepen 'buitengewone omstandigheid' zonder rekening te houden met de motieven van de bestreden beslissing kan onmogelijk aanleiding geven tot de vaststelling van een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het standpunt van verzoekers de waarheid geweld aandoet. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij menen dat zij 'gedoogd' werden, aangezien zij het voorwerp uitmaken van een ganse reeks bevelen om het grondgebied te verlaten. De omstandigheden die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad van 30 maart 2020 (RvV 30 maart 2020, nr. 234 621) kunnen onmogelijk worden vergeleken met de situatie van verzoekers. In het geciteerde arrest werd een eerder bevel vernietigd, waardoor er geen sprake meer was van een terugkeerverplichting. Dit scenario is allerminst van toepassing op verzoekers, ten aanzien van wie wel degelijk meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) werden afgeleverd, die definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. Zij kozen ervoor de terugkeerverplichtingen naast zich neer te leggen en zich te nestelen in illegaliteit, hetgeen niet gelijkgesteld kan worden met een gedoogsituatie. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij reeds werden opgevolgd door een ICAM-coach en dat werd vastgesteld dat er voor hen geen duurzaam toekomstperspectief is in België. Verzoekers kunnen dan ook geenszins gevolgd worden waar zij stellen dat zij al langer dan 7 jaar volledig legaal in het Rijk verblijven. Dit onderdeel van het middel mist aldus zowel juridische als feitelijke grondslag.

3.22. Verzoekers verwijzen verder in hun verzoekschrift naar 14 krantenartikelen over de algemene situatie in Armenië, die zij reeds aanhaalden in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. In hun aanvraag betoogden zij in dit verband dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabach en de omringende districten.

3.23. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende overwogen:

"(...) Vervolgens verwijzen betrokkenen naar de actuele toestand van het land, meer bepaald de situatie in Nagorno-Karabach, de zware vijandelijkheden die plaatsvinden nabij deze contactlijn. Betrokkenen halen aan dat alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk worden afgeraden. Betrokkenen halen ter staving van deze beweringen verschillende nieuwsartikels, opiniestukken en rapporten aan en verwijzen naar de diplomatie website van buitenlandse zaken. Het louter inroepen van nieuwsartikels, opiniestukken en rapporten die op een algemene wijze melding maken van een conflictsituatie, volstaat niet om te staven dat iedereen onderdaan van dat land een risico loopt slachtoffer te worden van een onveilige situatie aldaar. Dit kan niet worden aangezien als een buitengewone omstandigheid daar deze artikels gaan over de algemene toestand in Nagorno-Karabach en bij uitbreiding in Armenië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat dit op hun betrekking zou hebben. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op hun minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren. Het louter inroepen van artikels die op algemene wijze melding maken van een conflictsituatie in het land waarvan betrokkenen de nationaliteit dragen of waar zij een machtiging tot verblijf moeten indienen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

3.24. Door nogmaals te verwijzen naar de krantenartikelen die zij reeds in hun aanvraag hadden aangehaald, weerleggen noch ontkrachten verzoekers de hierboven weergegeven motieven uit de onontvankelijkheidsbeslissing. Door opnieuw te verwijzen naar deze artikelen tonen verzoekers niet aan dat het *in casu* foutief, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de gemachtigde van de minister om in de eerste bestreden beslissing te stellen dat de verwijzing naar de algemene toestand in Armenië geen buitengewone omstandigheid vormt aangezien deze betrekking heeft op de algemene situatie in het land en verzoekers geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zullen worden door de actuele situatie in hun land van herkomst, of in de regio rond Nagorno-Karabach in het bijzonder.

Waar verzoekers vermelden dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en dat dit ook omstandigheden kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen, verduidelijken zij niet op welke wijze de motieven van de eerste bestreden beslissing hieraan voorbijgaan. Er wordt in de eerste bestreden beslissing geen uitspraak gedaan over de ernst van de conflictsituatie in Nagorno-Karabach, maar enkel aangestipt dat de verwijzing naar de algemene toestand in Armenië geen buitengewone omstandigheid vormt aangezien dit niet voldoende werd geïndividualiseerd. Verzoekers tonen met dit betoog niet aan dat het *in casu* foutief, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de gemachtigde van de minister om het gebrek aan een begin van persoonlijk bewijs aan te grijpen om te concluderen dat een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Armenië geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

3.25. Verzoekers verwijzen ook nog naar een arrest van de Raad van 9 juli 2018 (RvV 9 juli 2018, nr. 206 633) waaruit volgens hen blijkt dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig)

verblijf in België in hoofde van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders. Ze citeren hierbij een arrest van de Raad van 5 april 2019 (RvV 5 april 2019, nr. 219.504) betreffende een verzoeker die door de lange asielprocedure zijn leven in België heeft opgebouwd, de taal heeft geleerd en meer dan drie jaar onafgebroken tewerkgesteld was. Er wordt in dit verband eveneens verwezen naar arrest nr. 299.770 van 10 januari 2024. De Raad benadrukt opnieuw dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing naar en het citeren ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die de onderhavige zaak kenmerken.

3.26. Vervolgens houden verzoekers voor dat de langdurige procedures onder bepaalde omstandigheden als een buitengewone omstandigheid kunnen gelden in het kader van een 9bis-procedure en dat moet worden gemotiveerd waarom deze langdurige procedures niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden gecatalogiseerd.

3.27. De Raad merkt op dat uit verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat zij hierbij verwijzen naar bepaalde 'regularisatiecriteria'. In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent deze regularisatiecriteria gemotiveerd als volgt:

"Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructies van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F, RvV arrest 229048 van 20.11.2019)."

Verzoekers weerleggen in hun middel nergens de pertinente overweging dat de gemachtigde van de minister door toedoen van de rechtspraak van de Raad van State niet langer toepassing kan maken van bepaalde 'regularisatiecriteria'. Bovendien motiveerde de gemachtigde van de minister betreffende de duur van de door verzoekers opgestarte procedures het volgende:

"De advocaat van betrokkene haalt een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar of 5 jaar aan waarbij de procedure voor de Raad van state en/of regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Wat betreft de regularisatieprocedures, het kan de instanties niet kwalijk genomen worden dat ze de tijd nemen een dossier grondig te bestuderen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9bis en 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf."

3.28. Waar verzoekers benadrukken dat eerste verzoeker reeds langer dan 17 jaar in het Rijk zou verblijven, merkt de Raad op dat hierop in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt ingegaan: *"elementen betreffende de integratie (een onafgebroken verblijf voor meneers sinds 2008 en voor mevrouw sinds 2020, (...)) behoren tot de gegrondheid en (...) in deze fase niet behandeld (worden) (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)".* De Raad bevestigt dat in het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769, wordt geoordeeld dat de *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland,*

is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht.

3.29. Waar verzoekers in hun betoog opnieuw meermaals verwijzen naar eerdere arresten van de Raad, herhaalt de Raad dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de in hun verzoekschrift aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die de onderhavige zaak kenmerken. Zoals in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, kunnen bepaalde situaties, die voortvloeien uit de persoonlijke keuzes van de verzoekende partijen niet automatisch als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard. In hun middel verwijzen verzoekers naar een arrest van de Raad van 30 november 2020 (RvV 30 november 2020, nr. 245 117). In dit arrest wordt bevestigd dat het eigen handelen van de vreemdeling op zich geen reden is om dit als buitengewone omstandigheden uit te sluiten en dat de verwerende partij *in concreto* moet nagaan of het langdurig verblijf feitelijk een belemmering vormt voor het indienen van de aanvraag in het buitenland. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de minister in hun geval onredelijk te werk ging door te oordelen dat hun verblijf in België hen niet belet om de aanvraag via de geijkte procedure in te dienen.

Verzoekers stellen verder dat de Raad in arrest nr. 236 230 van 29 mei 2020 oordeelde dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk ging door de periode, waarin verzoeker gedurende de behandeling van zijn beroep in het Rijk gedoogd werd, verkeerd in te schatten. In de thans bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de minister wel degelijk rekening gehouden met de (correcte) duur van de asielpprocedure, evenals met de (vermeende) gedoogperiodes. Er werd echter geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheden uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door de loutere affirmatie dat het omwille van de verblijfsduur bijzonder moeilijk of onmogelijk voor hen is om een aanvraag in Armenië in te dienen, tonen verzoekers enkel aan dat zij het oneens zijn met de motieven van de eerste bestreden beslissing, maar slagen zij er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Zij maken geenszins concreet aannemelijk dat deze motieven foutief, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn en tonen evenmin concreet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde significante elementen niet afdoende heeft onderzocht of er niet afdoende over heeft gemotiveerd.

3.30. Omtrent de twee schoolgaande kinderen van verzoekers wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Betrokkenen verklaren dat hun kinderen hier naar school gaan. Echter, kinderen jonger dan 5 jaar zijn in België niet school- en/of leerplichtig. Verder, het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen verklaren dat de kinderen de Armeense taal quasi niet kennen. Echter, dit lijkt erg onwaarschijnlijk. Er mag worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was

Betrokkenen verklaren dat de kinderen het schrift uit hun thuisland niet machtig zijn omdat ze in België naar school gaan en dat dit een buitengewone omstandigheid is omdat ze niet in staat zijn om dan het Armeens/Russisch onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land, waarbij ze verwijzen naar het arrest nr. 181.193 van 24.01.2017 van de RvV. Bovendien vermelden betrokkenen dat de kinderen geen enkele notie hebben van de Armeense of Russische taal en enkel Nederlands spreken. Echter, de kinderen van betrokkenen zijn inmiddels 5 en 3 jaar oud en hebben nog niet leren schrijven. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat ze het schrift uit het thuisland niet zouden kunnen aanleren dankzij hun jonge leeftijd. Bovendien kan ervan uitgegaan worden dat betrokkenen zelf wel onderwijs hebben genoten in Armenië, waarbij ze het Armeens en/of Cyrillisch schrift machtig moesten zijn. Het lijkt dan ook aannemelijk dat betrokkenen hun kinderen, met een jonge leeftijd, zouden kunnen ondersteunen bij het aanleren. Bovendien mag ervan uitgegaan worden dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Wat de verwijzing naar het arrest nr. 181.193 van 24.01.2017 van de RvV betreft, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog is met degene waaraan zij refereren. In het aangehaalde arrest wordt immers gesproken over het Russisch schrift en Russisch onderwijssysteem, hetgeen verschilt van het Armeens. Ook wordt erin verwezen naar kinderen die heel hun leven in België school hebben gelopen. De kinderen van betrokkenen gaan momenteel enkel naar de kleuterschool.”

Verzoekers delen de mening niet dat hun kinderen nog voldoende jong zijn om zich aan te passen aan de Armeense taal en cultuur en dat zij hen hierbij kunnen bijstaan. Verzoekers stellen dat het gegeven dat de kinderen nog niet aan de leerplicht onderworpen zijn niet uitsluit dat de kinderen feitelijk geïntegreerd zijn en dat een terugkeer hun rechten zou kunnen schenden. Ze wijzen meer in het bijzonder op het belang van de overgang van de derde kleuterklas naar het eerste leerjaar en benadrukken, net zoals in hun aanvraag, nogmaals dat de kinderen in België geboren zijn, dat ze hier onafgebroken hebben verbleven en dat hun schooltraject in het Nederlands is verlopen. Op grond van verschillende arresten van de Raad stellen ze bovendien dat er een concrete motivering is vereist die is afgestemd op de situatie van het kind en niet louter een standaardformule over *“terugkeer naar het land van herkomst”*.

3.31. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat de situatie van verzoekers totaal verschilt van de situatie uit het arrest van de Raad van 24 januari 2017 (RvV 24 januari 2017, nr. 181 193). Het door verzoekers aangehaalde arrest betrof de situatie van Russische tieners, die al jarenlang onderworpen waren aan de leerplicht, terwijl de kinderen van verzoekers nog relatief jong zijn en *“momenteel enkel naar de kleuterschool”* gaan. In zoverre verzoekers menen dat de eerste bestreden beslissing niets anders is dan een standaardformule, wijst de Raad erop dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 juni 2007, nr. 172.821; RvS 27 oktober 2006). Bovendien weerleggen verzoekers met hun betoog geenszins de hierboven geciteerde motieven waarin de gemachtigde van de minister stelt dat *“het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, (...) niet (kan) aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is”*. In de beslissing wordt nergens betwist dat van de kinderen enige flexibiliteit wordt verlangd indien het gezin naar Armenië terugkeert, maar verzoekers maken niet aannemelijk dat er *in casu* geen zorgvuldige afweging werd gemaakt tussen de (voorlopig beperkte) schoolloopbaan van hun minderjarige kinderen en de gevolgen van een terugkeer naar hun land van herkomst. De Raad treedt de verwerende partij bij waar deze in haar nota met opmerkingen benadrukt dat de gemachtigde van de minister wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd en heeft afgewogen of de belangen van de kinderen, waaronder het schoolgaan en welzijn, het bijzonder moeilijk zouden maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, maar concludeerde dat dit, gezien de specifieke omstandigheden van de kinderen, niet het geval was.

3.32. Verzoekers verwijzen ten slotte naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, maar beperken zich tot een louter theoretisch betoog en zetten niet concreet uiteen op welke wijze hun gezins-, familie- en/of privéleven geschonden zou worden door de bestreden beslissing. De bestreden beslissingen laten de eenheid van het gezin immers intact.

3.33. Met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), thans de tweede en de derde bestreden beslissing, stellen verzoekers in wezen dat de tweede en derde bestreden beslissing volgbeslissingen zijn die samenhangen met de beslissing betreffende de humanitaire regularisatie-aanvraag. Volgens verzoekers volstaan de ingeroepen argumenten om de eerste bestreden beslissing te vernietigen, waardoor de bevelen om het grondgebied te verlaten dan ook vernietigd zouden moeten worden.

3.34. De Raad merkt echter op dat het middel dat gericht is tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden, waardoor er geen reden bestaat om de ermee samenhangende bevelen te vernietigen.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers niet betwisten of weerleggen dat zij niet in het bezit zijn van geldige visa, waardoor zij niet voldoen aan de door artikel 2 van de vreemdelingenwet gestelde documentaire voorwaarden om op het grondgebied te verblijven. De gemachtigde van de minister was dus in beginsel verplicht om hen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet de bevelen om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.35. De blote bewering van verzoekers, dat zij bij *“de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in haar opgebouwde ontplooiing: sociale verankerings in België; schoolgang van de kinderen, staking van bedrijfsactiviteiten die welke verzoeker opgestart is tijdens zijn legaal verblijf en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen (...)”*, is niet van aard om de onwettigheid van deze bevelen vast te stellen, zodat niet tot vernietiging van deze bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) kan worden overgegaan.

3.36. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissingen op ondeugdelijke feitelijke vaststellingen zouden berusten of

zouden stoelen op onjuiste juridische grondslagen of dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluiten zou zijn gekomen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot de besluiten. Er werd geen schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN